

Sygn. akt I C 40/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Lisowska
Protokolant:	st. sek. sąd. Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2022 roku

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko M. W.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 3 109,15 zł (trzy tysiące sto dziewięć złotych 15/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15.09.2021 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kwotę 1 117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 40/22

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wytoczyła powództwo przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 3 109,15 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym tj. od dnia 15 września 2021 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że 2 lutego 2021 roku pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, tj. za pośrednictwem sieci Internet, który poddany został ocenie zdolności kredytowej w ramach serwisu internetowego (...) Pozwany wybrał ofertę i wariant pożyczki, a następnie złożył wniosek za pośrednictwem w/w serwisu internetowego poprzez uzupełnienie interaktywnego formularza. Warunkiem udzielenia pożyczki było utworzenie panelu klienta, a tym samym zainicjowaniem procesu składania wniosku o pożyczkę nastąpiła procedura weryfikacji adresu e-mail oraz weryfikacja numeru telefonu komórkowego, podanego przez wnioskodawcę w interaktywnym formularzu, za pomocą jednorazowych kodów autoryzacyjnych. Po pomyślnym zweryfikowaniu wprowadzonych danych powódka poinformowała pozwanego o przyjęciu wniosku o pożyczkę i uruchomieniu procedury oceny zdolności kredytowej.

W efekcie pozytywnej weryfikacji zdolności kredytowej pozwanemu udostępniono zarówno za pośrednictwem przesłanej wiadomości e-mail, jak i w ramach paneli klienta dokumenty na trwałym nośniku: wzór umowy pożyczki, formularz informacyjny oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki.

Pozwany złożył oświadczenie woli w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki na odległość, co jednocześnie potwierdził poprzez posłużenie się jednorazowym kodem autoryzacyjnym.

Kwota udzielonej pożyczki została wypłacona pozwanemu w formie przelewu na wskazany przez niego rachunek bankowy, który został uprzednio zweryfikowany przez pozwanego przelewem opłaty weryfikacyjnej w kwocie 1 złoty.

Wobec powyższego w dniu 2 lutego 2021 roku pozwany będący konsumentem zawarł umowę pożyczki z powódką na następujących warunkach:

- kwota udzielonej pożyczki 2 949,16 złotych,
- całkowita kwota do zapłaty 3 000,76 złotych,
- całkowita kwota pożyczki 2 500 złotych,
- oprocentowanie całkowitej kwoty pożyczki: dwukrotność wysokości odsetek ustawowych,
- sposób spłaty: 6 rat,
- termin spłaty: rata miesięczna, płatna do 2 dnia miesiąca zgodnie z harmonogramem pożyczki.

Z uwagi na brak terminowych wpłat pozwany został wezwany do zapłaty wymagalnych należności, a tym samym powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej należności.

Cała kwota pożyczki wraz z oprocentowaniem stała się wymagalna wraz z upływem okresu obowiązywania umowy tj. z upływem terminu płatności ostatnie raty zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy pożyczki określonego na dzień 2 sierpnia 2021 roku.

Dochodzona pozwem należność główna stanowi sumę wymagalnych i niespłaconych należności:

- 2 949,16 złotych tytułem kapitału pożyczki;
- 51,60 złotych tytułem oprocentowania całkowitej kwoty pożyczki;
- 108,39 złotych tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. W. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo w warstwie merytorycznej jak i formalnej dotknięte jest brakami, które nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia żądania. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej biernej oraz zarzut braku udowodnienia roszczenia. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

W ocenie pozwanego klauzule umowne zawarte w dokumencie prywatnym umowy pożyczki, a odnoszące się do pozaodsetkowych kosztów kredytu należy kwalifikować jako niedozwolone. Pozwany wskazał również, że powódka nie podjęła żadnych czynności w celu oceny zdolności kredytowej pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

M. W. w dniu 2 lutego 2021 roku zwrócił się do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o pożyczkę. W tym celu wypełnił interaktywny formularz oraz dokonał opłaty weryfikacyjnej w kwocie 1 złoty.

W dniu 2 lutego 2021 roku na odległość, za pośrednictwem serwisu internetowego (...) pomiędzy M. W., a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. została zawarta umowa pożyczki numer (...). Przedmiotem umowy było udzielenie pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie 2 949,16 złotych na okres od 2 lutego 2021 roku do dnia 2 sierpnia 2021 roku na zasadach określonych w niniejszej umowie. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 3 000,76 złotych i stanowi sumę całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 2 500 złotych i stanowiła kapitał udostępniony. Całkowity koszt pożyczki wynosił 500,76 złotych i stanowi sumę kwoty prowizji w wysokości 449,16 złotych i kwoty odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 51,60 złotych.

Pożyczka miała zostać spłacona w 6 ratach, przy czym 5 rat w wysokości 500,32 złotych, a ostatnia rata wyrównująca w wysokości 499,16 złotych.

Uruchomienie pożyczki pożyczkobiorcy nastąpiło w dniu 2 lutego 2021 roku w formie przelewu kwoty 2500 złotych na wskazany we wniosku rachunek bankowy M. W. o numerze (...).

Pismem z 3 sierpnia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wezwała M. W. do zapłaty należności. Pismo zostało doręczone 9 sierpnia 2021 roku. Wezwanie to pozostało bezskuteczne.

(dowód: umowa pożyczki k. 18-19, harmonogram k. 20, formularz informacyjny k. 21, wniosek o pożyczkę k. 22 potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 25, 26, wezwanie do zapłaty k. 27-28)

M. W. już wcześniej zawierał umowy pożyczki z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Poprzednie pożyczki spłacił.

(dowód: umowa pożyczki nr (...) wraz załącznikami k. 55-58, umowa pożyczki nr (...) wraz załącznikami k. 59-62, umowa pożyczki nr (...) k. 63-66, potwierdzenie realizacji transakcji k. 67-75)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów, uznać należy za chybione.

Przedłożony przez powódkę wniosek o pożyczkę (k. 22) oraz potwierdzenie przelewu kwoty 1 złotych (k. 27) wskazują jednoznacznie, że 2 lutego 2021 roku pozwany zawnioskował o pożyczkę na portalu (...) za pośrednictwem Paneli Klienta.

W dniu 2 lutego 2021 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a pozwanym została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość umowa pożyczki nr (...), której warunki pozwany przedtem zaakceptował, czego wynikiem było przelanie przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pozwanego (ten sam, z którego pozwany przelał 1 złotych) kwoty pożyczki w wysokości 2 500,00 złotych, co dowodzi załączone do akt sprawy potwierdzenie przelewu (k. 26).

Umowa zawarta na odległość to umowa regulowana ustawowo, w której jedną stroną jest przedsiębiorca, a drugą konsument (obróć konsumentki). Do zawarcia tej umowy dochodzi w ramach zorganizowanego przez przedsiębiorcę systemu zawierania umów na odległość, często dla tzw. transakcji on-line. Warunkiem koniecznym do zakwalifikowania umowy jako zawartej na odległość jest brak jednoczesnej fizycznej obecności stron, w tym samym miejscu i czasie, a także zawarcie umowy z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Należy podkreślić, że umowa na odległość nie musi być zawarta na piśmie. Nie dochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Stąd też brak

podpisów na załączonej do akt sprawy umowie pożyczki z 2 lutego 2021 roku (k. 22-25). Umowa ta stanowi dokument i dowód w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, że pozwany nie zwrócił niezwłocznie całości przelanej mu przez pożyczkodawcę kwoty, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na to, iż omawiany przelew nie był wynikiem omyłki, lecz stanowił działanie, które pozwany akceptował. Pozwany wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki i zaakceptował zaoferowane przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był ten właśnie przelew.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż pozwany wcześniej wielokrotnie zawierał w analogiczny sposób umowy pożyczki ze Spółką (...), a co więcej, wszystkie poprzednie umowy pożyczki spłacił, co potwierdzają przedłożone przez stronę powodową potwierdzenia przelewów, a także umowy zawieranych wcześniej pożyczek (k. 55-75).

Zważywszy na powyższe nie budzi wątpliwości Sądu, iż powódka wykazała istnienie zobowiązania oraz jego wysokość.

Wysokość zobowiązania pozwanego została należycie przez powódkę udokumentowana, natomiast strona przeciwna nie przedstawiła dowodów kwestionujących wyliczenia powódki, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Sąd - analizując treść umowy pożyczki- nie dopatrył się w niej klauzul abuzywnych w rozumieniu art. 385¹ k.c., zarzucanych przez pozwanego w odniesieniu do wysokości prowizji. Kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszające jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek: sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Prowizja nie była rażąco wygórowana w porównaniu ze świadczeniem oferowanym pozwanemu jako konsumentowi, tym samym nie zachodzi przesłanka rażącego naruszenia interesów konsumenta. Niezależnie od tego, nie powinna być uznawana za postanowienie abuzywne prowizja pozostająca w granicach kwotowych ustalonych przez prawo. Otóż zgodnie z treścią 36a ust. 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Koszty prowizji w tej sprawie nie przewyższają maksymalnej wysokości określonej w ust. 1 omawianego przepisu, jak też nie przekraczają całkowitej kwoty pożyczki wskazanej w ust. 2, tym samym brak jest podstaw do uznania, że w stosunku do pozwanego ustalenie wysokości prowizji stanowi czynność sprzeczną z ustawą czy klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ k.c. Nadto prowizja banku stanowi główne świadczenie i została określona jednoznacznie, co wyklucza zastosowanie konstrukcji abuzywności postanowienia.

Przedmiotowa umowa nie została zawarta pod presją przewagi powodowej spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu kredytów. Pozwany miał możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarł przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat kredytu i terminy ich spłaty; otrzymał egzemplarz umowy; mógł i powinien był szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpił od umowy na zasadach określonych w § 11 umowy.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą istnienia przedmiotowego zadłużenia, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. oraz umowy pożyczki z dnia 2 lutego 2021 roku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 109,15 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 15 września 2021 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty

niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.